

Nick Ervinck: werkelijkheid ontdubbeld en vervreemd

door Hugo Brutin

Sinds enkele jaren is het werk van Nick Ervinck (° 1981, woont en werkt in Kortemark) in een stroomversnelling beland. Hij exposeerde onlangs in den Haag, in De Brakke Grond Amsterdam en in Be-Part Waregem naar aanleiding van de vierjaarlijkse provinciale prijs voor beeldende kunst die hem vorig jaar werd toegekend.

Datzelfde jaar kocht de provincie West-Vlaanderen een belangrijk werk van hem aan waarin zijn eigenheid op kleurige en indrukwekkende wijze is samengevat. Er staat opnieuw een tentoonstellingsproject in mei in Den Haag in de steigers en binnenkort verschijnt een honderd pagina's tellend boek waarin ondermeer zijn 3D-animaties zijn opgenomen. Hij creëert ruimtelijk werk, archisculpturen, werktekeningen die een eigen identiteit bezitten. Hij bouwt en pleegt verrassende ingrepen waarbij het virtuele en het reële elkaar overlappen, het object zijn subjectieve belager ontmoet, fel gekleurde bolle, eivormige of grillige polyester bloesems het strenge structureren in vraag stellen, tegenstellingen elkaar opzoeken. Met het geld van zijn Godecharle prijs van 2005 wil hij tijdens de zomer van dit jaar gedurende enkele maanden een atelier betrekken in Berlijn en er studeren.

AAA: Wat vertegenwoordigt u als discipline in de provinciale prijs?

Nick Ervinck: Mijn persoonlijke voorkeur gaat uit naar ruimtelijk werk maar ik laat mij natuurlijk niet inkisten in een bepaald medium. Ik ben bezig met sculpturen, met animaties, met werktekeningen, computerprints. Die vier elementen zijn momenteel de basis waartoe ik mij beperk, maar ik ben ook met fotografie en met schilderkunst bezig geweest.

AAA: U heeft aan de Academie in Gent mixed media en 3D animatie gevolgd.

NE: De richting heet eigenlijk 3D multimedia, driedimensionale vorming. Het heeft niets met multimedia te maken, want er was niet eens een computer, maar je kon er je ding doen op het vlak van standbouw, fotografie, film. Je kon gewoon doen

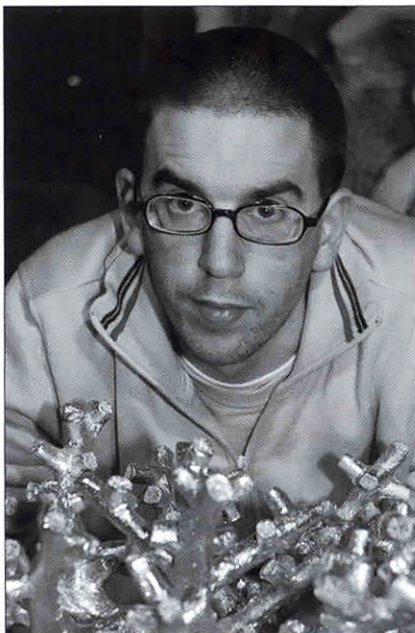

Foto: Koen Werbrouck

waar je zin in had. Op die manier was dat wel interessant in de beginjaren om een en ander af te tasten. Die richting bestond toen tien jaar. Wanneer ik overschakelde naar de afdeling mixed media bestond die afdeling vijf jaar. Voor mij is dat een heel boeiende tijd geweest, omdat ik daar pas echt op mijn plaats ben terechtgekomen. Ik heb daar mensen ontmoet met wie ik een gesprek kon aanknopen. Veel materiaal hadden wij niet; wij beschikten gewoon over een groot atelier en een tafel waar constant met leraars en studenten gesproken werd. Uiteindelijk is wat ik het meest heb bijgeleerd in die studie, leren denken en leren praten.

AAA: U bent dan in een vormgeving beland die eerder vreemd overkomt en stellig vernieuwend is.

NE: De software is zeker niet nieuw, de programma's zijn niet nieuw. Als men iemand anders ziet die met zo'n programma's werkt, dan zal dat op bepaalde vlakken eenzelfde aanvoeling hebben. Dat is hetzelfde bij een schilder die met

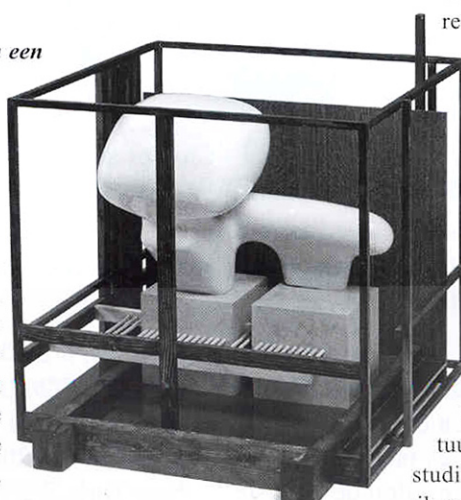
verf werkt en een andere schilder die met verf werkt, dat heeft ergens ook eenzelfde aanvoeling omdat hetzelfde materiaal gebruikt wordt.

Ik ben echter wel degelijk op zoek naar mezelf om een soort samenwerking, een grens te leggen tussen het gegeven beeldhouwkunst en het gegeven architectuur en ook tussen het fysieke atelier waar je met schaar en pen en papier zaken onderzoekt tegenover de computerwereld waar je weer een andere hoop beperkingen maar ook een andere hoop vrijheden hebt. Die kennis uit die twee werelden biedt de mogelijkheid dat ze elkaar gaan bevruchten. Op die manier bekom je een nieuw gegeven als je toch van iets nieuws wil spreken. Het zit hem ook in die nieuwe combinatie en niet zozeer in iets echt vernieuwends zoals we in het verleden gekend hebben, denk ik.

AAA: Er is een duidelijke dualiteit tussen het structurele, het architecturale en het, ik zou bijna zeggen, lyrische van het andere materiaal dat als materiaal en als vorm op een heel andere manier overkomt zodanig dat, om uw terminologie te gebruiken, het ene het andere "besmet", het ene het andere inpalmt en beïnvloedt. U hebt aan de ene kant die strakke architecturale structuur en aan de andere kant die eerder onvoorspelbare vormen die uitdeinen. Daarnaast is er ook het heel frappante element kleur.

NE: Een organische vorm, een strakke polystervorm is zeer vlug getekend (in de computer) maar daar ga je zeer lang aan werken om dat fysiek te realiseren terwijl men

een vorm met verfklonsters vlug fysiek maar onmogelijk virtueel kan maken. Met die twee eigenschappen vind ik het interessant om te gaan zoeken wat ik vanuit die digitale wereld terug in die werkelijkheid kan brengen. Ik zal natuurlijk een materiaalstudie doen in die zin dat ik natuurlijke elementen zoals een houtstructuur te

"XOBBEKOPS", 2004-2006, hout en polyester, 120 x 136 x 100 cm, Foto: Luc Dewaele

genover die polyestervorm, die industriële vorm, ga plaatsen en op die manier natuurlijke vormen, industriële vormen en organische vormen zal proberen af te wisselen. Het kleurgebruik ook: men heeft natuurlijke elementen zoals een houtstructuur die automatisch een bepaalde kleur heeft. Daar tegenover zal ik meestal een felle kleur plaatsen zoals geel. Geel heeft voor mij meerdere betekenissen. Het is niet alleen mijn lievelingskleur maar het is ook een kleur die mezelf en mijn omgeving prikkelt op een bepaalde manier.

AAA: *U geeft verschillende benamingen aan uw ruimtelijk werk.*

NE: De sculptuur van de provinciale prijs heet *Elbatargscu*. De *scu* op het einde komt van "sculptuur"; *bat* komt van "bateau". Het is letterlijk een mix van bepaalde woorden niet om een bepaalde titel te bekomen, maar eerder om in een exotische klank te belanden.

AAA: *Uw recente tentoonstelling in De Brakke Grond heette "GNI-RI".*

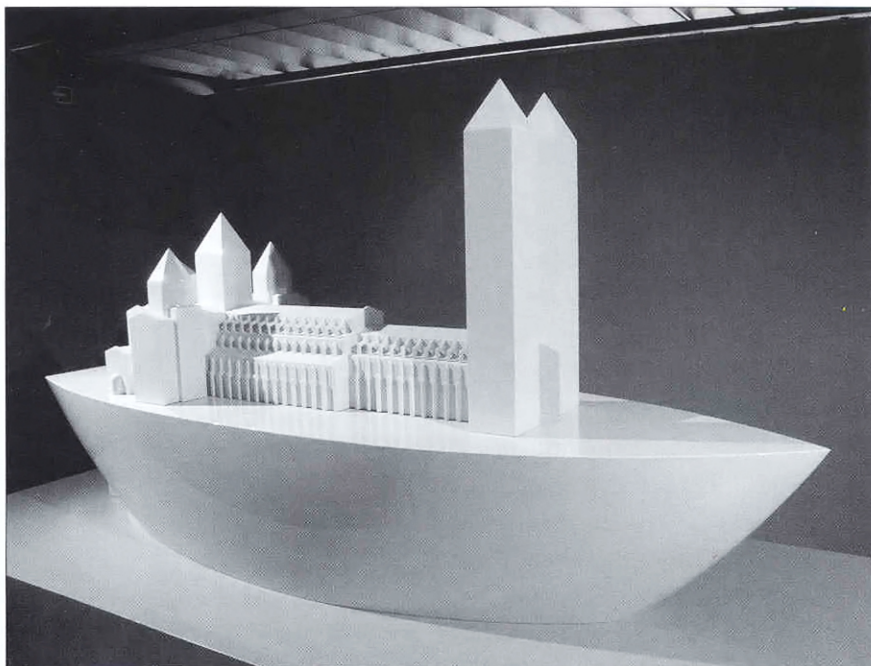
NE: Alle solotentoonstellingen noem ik *GNI-RI*. Die *GNI* verwijst naar mijn archief, "gniurks", waarin al mijn foto's zitten. Dat zijn er nu zo'n 15.000. Dat kan men vergelijken met een virtueel schetsboek. Die *RI* stond oorspronkelijk voor "Ruimte 1", maar staat nu voor "Onderzoek naar de ruimte". Ieder soloproject krijgt de benaming *GNI-RI* plus dan de tijd. Zo was De Brakke Grond *GNI-RI8 november 2006*.

AAA: *U hebt het graag over een virtuele werkelijkheid.*

NE: Ik probeer een soort eigen wereld te creëren om op die manier voor mij de wereld die wij kennen daarbuiten, de realiteit, te gaan vatten. Oorspronkelijk was dat een volledig abstracte wereld. Maar nu is dat meer en meer gestructureerd in de realiteit omdat wij in die realiteit opgevoed zijn. In de Brakke Grond waren de vloer en de muren volledig zwart waardoor men als toeschouwer vlug in een andere ruimte terecht kwam, in een virtuele wereld, want men zag geen muren en geen vloer meer, zodat de sculpturen bijna sacraal in een niet-ruimte opgesteld stonden.

AAA: *Uw door computer verwerkte elementen zijn fictief en refereren niet noodzakelijk aan iets dat bestaat.*

NE: Niet noodzakelijk, maar er zitten automatisch knipogen in naar de kunstgeschiedenis, naar bepaalde architecturale gebouwen, naar een bepaalde vormgeving.

"IEBANULK", 2004-2006, hout en polyester, 125 x 245 x 75 cm

AAA: *Die vaak gele polyestervorm, hoe groeit die eigenlijk?*

NE: Neem nu mijn sculptuur *Xobbekops*. De gele vorm van de sculptuur is eigenlijk volledig op de computer ontworpen. Die vorm gaat als hoekig getekend element virtueel in de computer. Via een wiskundige formule heeft de computer die vorm organisch omgezet. Dat is voor mij een interessante tussenstap want moest ik die vorm handmatig hebben gevonden, zonder de stap van de computer, dan zou zij er anders uitgezien hebben. Vanuit het werk van de computer heb ik dan die vorm met de hand gemaakt.

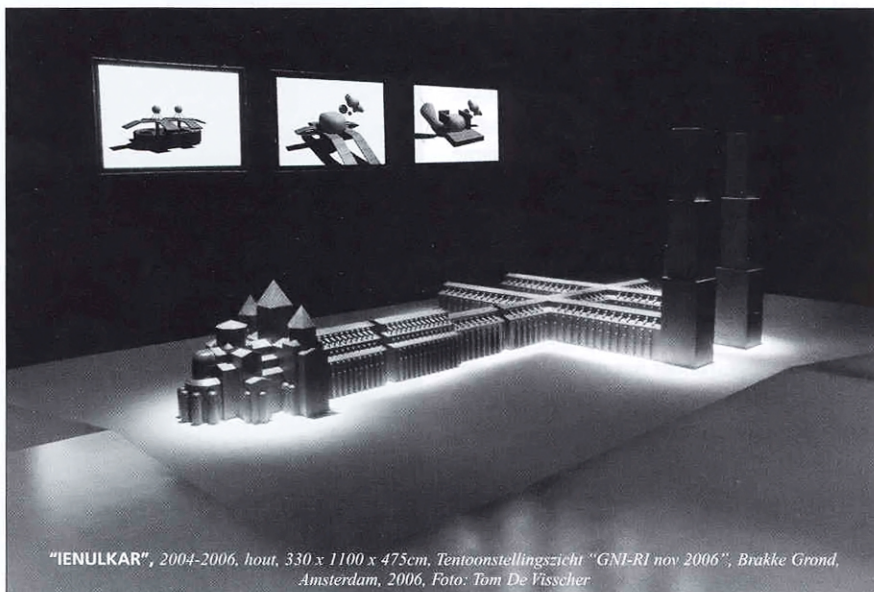
AAA: *Dus uw computer transformeert een bepaalde vorm, u houdt die vorm vast en u herhaalt of imiteert die dan*

naar een voelbare driedimensionale werkelijkheid.

NE: In de boot (nvdr.getiteld *Iebanulk* van januari 2006) heb ik de onderste vorm met een freescomputer uitgekapt. Dat biedt het voordeel dat mijn vorm perfect symmetrisch is. De basisvorm heb ik zelf op de computer getekend.

AAA: *Daar heeft u dan een architecturale structuur op geplaatst. Komt die uit uw verbeelding?*

NE: Ik ben vertrokken van het ontwerp van de abdij van Cluny. De torens heb ik uitgerekte daarbij enigszins onbewust refererend aan de Twin Towers. Het religieuze wordt zo geplaatst tegenover een olietanker, de macht van de olie. Zo speel ik met die twee werelden.

"IENULKAR", 2004-2006, hout, 330 x 1100 x 475cm, Tentoonstellingszicht "GNI-RI nov 2006", Brakke Grond, Amsterdam, 2006, Foto: Tom De Visscher